

svar på spørgsmål 41, bilag 22, og på spørgsmål 49, bilag 39. Det er utroligt, at ministeren her føler sig kaldet til at kaste sig ud i en fuldstændig formålsløs VU-retorik, hvor konsekvenserne af en fælles finansiering af velfærdssamfundet som »den historiske lære« sættes lig med udviklingen i de østeuropæiske lande før murens fald, samt udviklingen i Rusland og Kina og – som ekstra trumf – i Nordkorea. At noget sådant kan forekomme i et officielt ministersvar til et folketingsudvalg i forbindelse med en seriøs lovforbereelse i Danmark, er intet mindre end en skandale. Men det siger tilsyneladende desværre meget om ministerens argumentationsniveau og hans ministeriums faglige standard.

En henvisning til Finansministeriets publikation »Fordeling og incitamenter 2002« fra juni 2002 ville nok have været mere relevant, idet det her endnu engang påvises, at kombinationen af det danske skattesystem og de offentlige ydelser sikrer en omfordeling mellem høj og lav og over forskellige livssituationer for den enkelte, hvilket ministeren efterfølgende på fornyet forespørgsel – og efter nærmere omtanke – da også klogeligt bekræfter, jf. ministerens svar på spørgsmål 60, bilag 51, og spørgsmål 63, bilag 55.

Et tredje mindretal i udvalget (SF og EL) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme hverken for eller imod de stillede ændringsforslag.

Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget finder regeringens såkaldte »skattereform« grundlæggende usympatisk. Lovforslaget giver mærkbare lettelser til de vellønnede, mens folk i lavtlønsjob kun vil opleve en skattelettelse på få kroner om dagen. Arbejdsløse, pensionister, studerende og andre på overførselsindkomster vil ikke få en krone i skattelettelser. Endelig er regeringens forslag endnu et i rækken af forslag, der tilgodeser de velstillede ældre på unges bekostning.

Det skal ses i forhold til, at skattelettelserne er groft underfinansierede og hviler på et ekstremt usikkert grundlag. Derfor vil skattelettelserne betyde, at der sendes en »velfærdsregning« på i gennemsnit flere tusinde kroner til hver enkelt dansker – en regning, der vil ramme de dårligt stillede hårdest i form af bl.a. dyrere busbilletter, mere brugerbetaling på uddannelse og højere takster i daginstitutionerne.

SF's alternativ er klart: Partiet har foreslået massive, fuldt finansierede skattelettelser til lav- og mellemindkomsterne, bl.a. gennem en fuldstændig afskaffelse af bundskatten. Samtidig rustes skattesystemet bedre til den internationale situation gennem en overflytning af skattebyrden fra indkomst til ejendom, ligesom multinationale selskaber og indtægter fra undergrunden i Nordsøen beskattes langt mere retfærdigt. Resultatet er, at der frigøres i alt 8 mia. kr. til velfærdsforbedringer. Det viser, at det kan lade sig gøre at lave socialt retfærdige skattelettelser og samtidig forbedre velfærden.

Enhedslistens medlem af udvalget bemærker, at det vigtigste formål med regeringens og Dansk Folkepartis aftale om forslag til skattelettelser er at øge forskellen mellem arbejdsindkomster og pensionisternes, de arbejdsløse og de syges indkomster. Det sker i en situation, hvor vi kan konstatere, at forskellen på løn og dagpenge er steget dramatisk i løbet af de sidste 20 år, og at dagpengemodtagerne i dag kan købe betydelig mindre for deres dagpenge, end de kunne i 1982. Hertil kommer, at timelønnen ifølge Dansk Arbejdsgiverforenings årlige strukturstatistik er steget med i gennemsnit 3,8 pct. i årene 1992-2001. I samme periode er overførselsindkomsterne steget med 1,6 pct. i gennemsnit pr. år. Det vil sige, at lønningerne er steget mere end dobbelt så meget som overførselsindkomsterne.

Derfor afviser Enhedslisten enhver tanke om, at der skal gennemføres skattelettelser, hvor de fattigste ikke får glæde af disse. Konsekvenserne af den øgede forskel mellem løn og dagpenge vil da også være et pres på mindstelønnen og de lavtlønnedes lønninger. Det er jo sådan, at jo dårligere vilkår de arbejdsløse får, jo dårligere vilkår er de villige til at acceptere at arbejde under.

Lovforslaget overholder heller ikke Venstres og Dansk Folkepartis løfter om, at det skal være dem, der har de laveste lønindkomster, som skal have størst glæde af skattelettelserne. Realiteten er, at man skal tjene 250.000 kr. om året for at få det maksimale udbytte. Alle, der tjener mindre – herunder kassedamerne – får betydelig mindre ud af dette forslag end millionæren.

De 10 mia. kr., som dette forslag kommer til at koste, kan heller ikke undgå at føre til forringelser i velfærden. Ganske vist hævder regeringen, at pengene stammer fra det såkaldte »råderum« og derfor ikke vil føre til sociale nedskæringer –